

CONCEPTE
GENERAL DE LA
CIÈNCIA
UNIVERSAL,

explicat a la catalana per un llunàtik
en bona companyia (o com dir-ne
una de més grossa en cada capítol)

Ferran Sanz Orriols

Vilanova i la Geltrú, abril de 2013

Agraïments

a la mare i el pare, que escoltaven “La cançó de les balances” per Ovidi Montllor i “La poesía es un arma cargada de futuro” de Celaya cantada per en “Papo” Ibáñez” i tantes altres quan jo era ben petit, i que he seguit escoltant ara mentre escrivia; que m’han donat el que necessitava: bondat, força i capacitat de pensar, i sobretot néixer en una casa on la cultura es valora en el que val

també vull expressar el meu agraïment a tres professors de la facultat de Filosofia:
Joan Pegueroles, s.j.
Mn. Josep M. Via i Taltavull
Andreu Marqués, o.s.b

No tornaràs. Recorda, no t'apartis,
mentre fas via, del que tan senzill
és d'estimar: aquest blat i la casa,
el blanc senyal de barca dins el mar,
el lent or de l'hivern ajaçat a les vinyes,
l'ombra d'un arbre damunt l'ample camp.

aquests versos d'Espriu em van acompanyar i servir de guia la primera vegada que vaig anar pel camí de Sant Jaume, un dels camins de les estrelles que hi ha en aquest món

INTRO

una vegada, ja fa temps, akest barbut anava pels passadissos de la fakultat de Filosofia, complint amb la sagrada missió d'inquietar els katedràtikks massa ben asseguts, quan el mestre amable va dir per telepatia:

- Nen, tant llegir llibres espessos, tanta paraula estranya... ets capaç de fer un resum d'aquests que t'agraden a tu, amb poques paraules senzilles i molt de suc?

i això és el que en va sortir, gràcies a la seva ajuda.

1.- Tu no ets una cosa. Tu ets tu.

2.- Junts podem el que no podem per separat.

3.- El futur pot ser millor que el passat perquè podem aprendre.

...aquests tres punts van ser pensats anys abans de ser escrits i no recordo la data, ni és que em preocupi gaire... devia ser per l'any 2000...

1

doncs akesta és la història més gran que es pot kontar en aquest moment, una història ke és LA història... i si m'entretinc massa més en deixar-la escrita faré tard, que qui no corre, vola...

... i la Gran Abraçada s'acosta!!!

algun lector lletraferit haurà copsat que el títol és un homenatge al «*Concepte general de la ciència catalana*», de Francesc Pujols, filòsof profètic sense ser màrtir, de qui he agafat això d'escriure de tal manera que qui llegeix no acabi d'estar segur de si és broma o va de veres...

... és que volia dir-ne «el perkè de tot plegat», però ja està agafat...

sigui com sigui, en aquest moment (16-2-2013) quan la crisi, o, més que crisi, desastre, fa que tot es vegi negre, és quan més convé un missatge radical d'esperança...

per resumir, potser el millor serà deixar dit des d'aquí que si estem en akesta situació és perkè en la cultura terrestre falten els conceptes generals de la ciència universal, tant en teoria com en la pràctica... sí, falten, si hi fossin no estaríem així de fotuts...

... però sortirem d'aquesta, i amb la lliçó ben apresada, i no convé que els catalans ens quedem enrera en aquesta gran història de començar la història humana, humana de veritat...

VISKA LA TERRA LLIURE!!! (el planeta sencer, eh?)

però ja us aviso ke tot això no és pas nou, en realitat és tan vell com anar a peu, el que és nou és que, per primera vegada en la història, el camí és públicament obert per a tothom... iep! per a tothom que vulgui, o que reconegui la necessitat, que això no és mecànic ni automàtic sinó del tot humà... però el fet que sigui públic és un canvi tan radical que ben bé podem parlar d'un nou començament, d'un món nou

el concepte general de la ciència universal és ben senzill (d'entendre i de negar): és la ciència de l'ànima, la humana i la de l'univers.

sigui com sigui la teoria, a la pràctica serà el poder de l'ànima el que ens farà sortir de la crisi i evitar un desastre complet... quan tota la resta hagi fallat, el poder de l'ànima ens obrirà el camí a la bona manera de viure

la situació crítica en que ens trobem, humanitària, econòmica i ecològica és el resultat d'una ciència sense ànima que es renta les mans davant dels seus efectes, siguin bons o dolents

en realitat aquesta crisi és una crisi de creixement, el primer pas ha estat desenvolupar la part sense ànima de la ciència, la part objectiva; això ja està fet i ha

arribat al seu màxim: ara cal retornar l'ànima a la ciència per equilibrar els efectes de la ciència objectiva, sovint inhumans
l'ànima és el proper pas en la evolució humana!

però abans d'allargar-nos massa amb l'ànima, serà bo presentar en Maitreya, el mestre amable, perquè ell és qui encarna el poder de l'ànima, que és el poder de l'amor.

2

aquest sembla el començament del segon capítol, i no sé si anar pels conceptes generals o parlar d'en Maitreya...

... i prefereixo parlar d'en Maitreya!

vaig conèixer aquest nom gràcies a mr. Benjamin Creme, un conferenciant que porta uns 40 anys explicant per mig món la història del retorn de Maitreya i els seus companys, els mestres de saviesa, a les ciutats del món d'avui (www.share-international.org)

però el fet és que jo ja coneixia el personatge, encara que amb un altre nom...

... ara bé, aquest altre nom és una gran font de malentesos i va carregat amb una competència sagnant... què hi farem, la història fins el present 2013 ha estat ben desgraciada, guerres i més guerres...

... quan tenia menys de 20 anys i era catòlic practicant, vaig veure a Crist en una visió, no em va donar cap missatge especial ni va dir-me res, només va somriure... i jo em vaig sentir vivint al paradís durant més d'una setmana...

Maitreya, de qui parla en Benjamin Creme, i a qui conec per experiència directa i física, és el mateix Crist que vaig veure en visió fa més de vint anys

sí, és clar, pot ser que estigui boig i no siguin encontres amb Maitreya, també anomenat el Crist, sinó al·lucinacions i paranoies, ja m'ho han dit ja, en aquesta escena de la pel·lícula ja m'han dit de tot, és per això que escric així deixat anar, tal com raja...

Maitreya és l'home dels mil noms, els cristians el reconeixeran com el Crist, però jo prefereixo anomenar-lo «el mestre amable»... potser seria millor escriure que els cristians acabaran per reconèixer-lo com el Crist, i és que a alguns els costarà molt d'acceptar que Crist no sigui l'únic fill de Déu, ni la segona persona de la trinitat divina encarnada per única vegada en la història... ras i curt, costarà acceptar que Crist ni tan sols sigui «cristià», sinó senzillament un mestre amable que no fa distincions

sembla poc, però és el que necessitem: un mestre amable... bé, d'acord, també és el científic més gran de la humanitat, però, de què val el més gran científic si no ensenya el que sap?

Maitreya no és ni es presenta com un líder religiós, ni vol seguidors ni busca cap mena de posició social de poder, tot això no li interessa... ell ens estima, ens coneix i treballa des de dins... ensenya la ciència més important, la de trobar la felicitat

ah, sí! aquest és un escrit esotèric, cosa que vol dir que les paraules no són el més important, de fet, no són gaire importants, la feina es va fent des de dins i les paraules van sortint... que això és el que vol dir la paraula «esotèric»: de dins, allò que hi ha a dins...

benvinguts! benvingudes! ja sou esotèrics!
salut i alegria!!!

... i ara algú dirà: - no pot ser tan fàcil!
però jo no he dit que sigui fàcil, el que dic és que és així de senzill, que no és ben bé el mateix...

tu que llegeixes: - hi ha cor dins teu?

sí o no, aquí no valen les mitges tintes, aquí no valen els «sí, però...»

si hi ha cor, hi ha ànima, i si hi ha ànima, ja coneixes en Maitreya, el mestre amable

l'únic que passa és que potser no te'n recordes..... no et preocupis, a mi també em passava... ja deia Plató que conèixer és recordar

i en català sona molt bé: re-cor-dar, tornar al cor... i amb això acaba aquesta mena de segon capítol

3

i si això és el tercer capítol, potser ja és hora de tocar aquests conceptes generals de la ciència universal

el primer que vull fer és reconèixer la feina de Benjamin Creme, qui, a més de parlar de Maitreya, ha resumit amb encert llibres molt difícils de llegir (els d'Alice A. Bailey i H.P. Blavatsky, principalment), fent que el seu contingut pugui arribar a molta més gent... aquest és un aspecte de la feina de mr. Creme que no es sol apreciar, per això he volgut remarcar-lo

Benjamin Creme i jo pertanyem a la mateixa escola, jo sóc un estudiant que tot just comença a fer les pràctiques i ell és un veterà bregat, no és el meu líder ni el meu mestre, és una de les persones que més respecto en aquest món

en aquesta escola, les idees sobre l'univers, la vida i la realitat són ben diferents de les de la ciència oficial, la ciència que s'ensenya i examina a escoles i universitats... i no són només les idees, la manera de pensar (el mètode) i els punts de partida del pensament també són ben diferents

nosaltres diem que l'univers, els infinits universos, són l'expressió d'una vida infinita, que cada sistema solar és expressió d'una vida immensa i cada planeta és l'expressió, el cos, d'una vida molt gran

així, l'evolució de la vida en el nostre planeta no és producte de l'atzar, les combinacions aleatòries de reaccions químiques i el pas del temps, com ensenya la ciència oficial, sinó el producte d'una intel·ligència molt més gran que la humana però no pas absoluta, infinita o perfecta

el Déu en el que «vivim, som i tenim el nostre ésser» (cito a St. Pau de memòria, perquè em ve de gust), l'ànima de l'ecosistema, no és un Déu perfecte sinó un Déu en pràctiques

això ajuda a entendre la mena de creació que som: Déu (el planeta) està aprenent amb l'evolució de l'ecosistema, de la mateixa manera que nosaltres aprenem al llarg de la nostra existència

l'evolució de la humanitat és una de les parts més importants i delicades del procés de la vida d'un planeta

els humans poden arribar a ser conscients del lloc que ocupen en l'ecosistema còsmic (en les paraules tradicionals l'ésser humà és fill del cel i de la terra), i actuar en conseqüència, col·laborar conscientment amb la força de l'evolució de la vida, fer que aquest món sigui un lloc millor on viure

... però també poden fer el contrari d'això, també poden voler fer-se els amos, i explotar tot el que trobin, començant pels altres humans i continuant amb la natura fins el punt on hem arribat, posar en perill la supervivència de l'ecosistema planetari sencer...

els humans s'influeixen els uns als altres, i el mateix passa entre planetes i entre sistemes solars

el nostre sistema solar es mou en un gran cicle d'uns 24.000 anys aproximadament, i en aquest cicle passa sota la influència de diferents constel·lacions... els astròlegs han dividit aquest cicle en dotze eres d'uns 2.000 anys, segons les constel·lacions del zodíac... per la part que ens toca a nosaltres, tot just sortim de l'era de Piscis, que va començar en el temps de Jesús, i entrem en l'era d'Aquari, en el sentit que la influència d'aquari és més forta que la de Piscis (no vull dir literalment la constel·lació, sinó – des del nostre punt de vista en aquest planeta- la direcció, el lloc del cel d'on ve la influència), és per això que els darreres segles i sobretot els darrers anys la història s'ha accelerat, per l'entrada de la influència d'Aquari, que estimula la ment de la humanitat

tot plegat, prou diferent del que expliquen els profes de batxillerat, oi? tant, que potser serà bo intentar explicar una mica com hem arribat fins aquí, escriure una mica d'història de les idees, només una mica...

la idea que el creador del món on vivim i de la humanitat que som no és un Déu absolut i perfecte sinó algú sotmès a limitacions no és gens nova, es troba en diferents versions en moltes mitologies del món, per exemple la història americana en la que el creador ha de coure al forn l'humà més d'una vegada fins que li queda al punt, ni massa blanc, ni massa fosc de pell... també hi ha històries en les que el creador de la humanitat produeix humanitats defectuoses, i ha de començar de nou més d'una vegada fins a fer una humanitat – ehem- acceptable....

pel que fa a la nostra història, aquesta idea era del tot inacceptable pel cristianisme oficial, però va ser desenvolupada per un corrent herètic, els gnòstics... segons els gnòstics, el món material és la creació d'un déu incompetent si no directament pervers, el déu de l'Antic Testament, el Jehovà dels exèrcits, a qui agraden els sacrificis de sang... i que no és pas el Pare de Crist, i per tant no acceptaven les escriptures jueves, que el cristianisme oficial va assimilar dins la seva Bíblia, i, com corresponia a la seva situació, també van escriure Evangelis, perquè el cristianisme primitiu va ser de tot menys uniforme: el procés de redacció dels Evangelis i la major part del Nou Testament va durar més d'una generació i va passar per moltes mans, i per a acotar el cànon, la llista dels llibres oficialment reconeguts com a inspirats, es van necessitar gairebé quatre segles...

... els gnòstics estan emparentats amb els càtars, que als catalans ja en queden més a prop, el resum brevíssim que he fet de les idees dels gnòstics es pot aplicar molt bé als càtars, excepte en un punt: els càtars usaven el mateix Nou Testament que els catòlics, no van necessitar escriure nous evangelis, ni hi ha evidència documental de que usessin textos gnòstics... el que van fer va ser traduir el Nou Testament a l'occità en un moment en que fer això estava prohibit, interpretar-lo d'una manera molt diferent de la oficial i, sobretot, viure l'evangeli de veritat... això els feia molt perillosos, la gent confiava en ells! els anomenaven bons homes i bones dames!

l'església oficial no podia permetre tal escàndol, i el 1209 es va convocar una croada contra els càtars i els qui els donaven suport, és a dir, la noblesa del Llenguadoc, lligada per vassallatge als comtes-reis catalans... i això va portar el rei Pere, pare de Jaume I, a morir amb honor i ximpleria en la batalla de Muret... i a molts càtars a refugiar-se a Catalunya, i després a València, a terres de repoblament

on, en general, van deixar molt escasses traces de la seva presència fins a desaparèixer...

... no hi ha res com una croada i una institució com la Inquisició per a restablir la credibilitat i deixar clara quina és la idea dominant...

tornant a l'assumpte principal, si considerem que Crist és un científic molt avançat, és del tot natural que fa 2000 anys no fos entès i que es construís la religió que anomenem «cristianisme» a partir de fragments distorsionats del seu ensenyament... un dels motius del retorn de Crist és que només ell és capaç d'aclarir el malentès que ell mateix va engegar amb la seva primera vinguda, això que en diem «cristianisme» una constant en la història del cristianisme és que, en cada segle, els oficials sempre han intentat eliminar els dissidents (heretges), i no ho han aconseguit mai!

la nostra cultura és hereva de la cultura medieval i, per molt que disgusti a moderns i progressistes, en bona part encara pensem dins els motlles medievals: hi ha una qüestió no resolta pel pensament medieval que limita el desenvolupament del pensament i la ciència modernes, la relació entre la fe i la raó, o dit d'una altra manera, entre creure i saber,

i així arriba el moment d'esmentar en Ramon Llull (aprox. 1232-1315), anomenat doctor illuminatus, qui va voler bastir un sistema (ell va fer servir una paraula més bonica: art) on la raó i la fe treballessin juntes, dins de l'església, i va intentar amb totes seves forces convèncer papes i reis de la necessitat de tal empresa... però no va tenir gaire èxit, i el cristianisme oficial va preferir la idea de Tomàs d'Aquino, que la raó i la fe ocupen esferes autònomes, encara que la raó estigui subordinada a la fe... ... i com sabem molt bé els catalans, això de les esferes autònomes encara que constitucionalment subordinades pot anar funcionant durant algun temps, però no resol la qüestió de fons ni dura per sempre...

en la època de Tomàs d'Aquino i Llull, l'església catòlica era el poder hegemònic, però precisament en aquest temps va començar a debilitar-se davant de la raó, la investigació, la ciència

en un procés de segles, cadascú ha anat per la seva banda i la distància ha anat augmentant...

la raó i la ciència es van emancipar de la tutela teològica, emancipar però no alliberar, perquè el preu va ser excloure de la investigació científica les qüestions que facin algun tuf de religió o filosofia metafísica...

em sembla que el millor exemple és Immanuel Kant (1724-1804), qui vol i dol, d'una banda proclama el lema de la il·lustració i la modernitat: «atreveix-te a saber», però d'altra banda, en la seva *Crítica de la raó pura* nega la possibilitat del coneixement metafísic, el coneixement sobre Déu, l'ànima i la vida més enllà del cos...

Kant no nega que hi hagi Déu, ànima i vida més enllà del cos (ell era profundament creient) el que nega és que hi pugui haver una ciència d'això... la religió, i també l'art, es consideren esferes separades de la ciència, per tant, irracionals; més o menys importants o poderoses... però irracionals, assumptes d'una sensibilitat que no és possible expressar amb les categories científiques... aquesta és, més o menys, la posició majoritària de la gent en aquest moment, l'estat d'opinió actual... una posició agnòstica, dit en català, una posició de no saber

i així em sembla que hem donat una volta sencera a l'espiral, a vista d'àguila, que espero que ajudi a situar-nos

un principi és allò ke permet continuar; si no permet continuar, és que no era un veritable principi...

el principi de l'ensenyament de Maitreya és l'honestedat, perquè només l'honestedat permet reconèixer la veritat... és el principi de la ciència, i també és el principi de la felicitat, encara que no ho sembli

el millor de la honestedat és que és un assumpte personal i intransferible: només depèn de mi, de la meva voluntat de no enganyar-me, l'honestedat comença per ser honestedat amb mi mateix

la honestedat es practica cap a dins i és la única manera de trobar la força veritable... a mi em sembla del tot just, ser més llest o més ximple, ric o pobre, amb títols o sense, no hi fa cap diferència... ningú està en avantatge davant de l'exercici de la honestedat interior, que no és més ni menys que no enganyar-se en el pensament, reconèixer davant d'un mateix les situacions tal com són, que és la única manera de posar-hi remei

el problema de la ciència i de la societat on vivim és que la honestedat es dona per suposada, s'aparenta, i això vol dir que no es practica...

és un problema que la ciència i la política han heretat de l'Església Catòlica, que és l'exemple de voler substituir la honestedat pel poder material i l'aparença...

per desgràcia, no sembla que ni els partits polítics ni els organismes científics s'hagin adonat encara de que és un mal exemple, perquè han fet el mateix, en lloc de bisbes tenen secretaris d'organització i juntes acadèmiques, però és el mateix joc: voler-se posar per sobre i muntar unes regles de joc que només permeten jugar als de dalt, la resta, a fer de peons

... ara, que si els peons veuen el joc, el joc s'acaba, i això és el que ja està passant, potser més en la política que en la ciència, de moment...

l'honestedat és tan important perquè és la manera de trobar l'ànima... sí, la meditació també, però l'honestedat és més important... amb honestedat i sense meditació es troba l'ànima, però amb meditació sense honestedat es pren mal...

... no repetirem el mateix error altra vegada...

a mi no m'interessa la moral en el sentit de regles i obligacions, no estic dient que «s'hagi de ser honest», no, el que dic és que l'honestedat és la manera humana de trobar la veritable força, el veritable poder humà, que no és el mateix, i que la satisfacció de viure amb honestedat té un sabor que no hi ha cosa en aquest món que s'hi acosti!!!

la pràctica de la honestedat porta a estar sencer, a la integritat, és per això que hi ha més força... en la vida de les persones hi ha molta mentida, hipocresia, aparentar... tot això crea divisions internes que produeixen dolor, roben força i es solen tapar amb ideologies que busquen culpables, o amb excuses per no fer res...

la honestedat és imprescindible per a l'exercici de la ciència, perquè sense honestedat no es poden reconèixer, qüestionar o canviar els punts de partida i arribada del pensament, els pressupòsits i les suposicions, i si no es fa això la ciència no és completa, queda presonera d'ideologies i excuses... passa el mateix que amb l'individu, l'honestedat és la propietat reflexiva...

només l'honestedat dona el valor de reconèixer els errors, i sense reconèixer els errors no es pot progressar...

... i ja veiem on porta la falta d'honestedat en la política... d'això ja n'està parlant molta gent, no cal dir-ne més aquí...

en aquesta vida tot té la seva conseqüència, no és que l'honestedat sola hagi de solucionar-ho tot, és que l'honestedat té grans conseqüències, començant per un mateix, que és per on cal començar...

és el punt més important de tot l'escrit, practicar l'honestedat amb un mateix, la resta són conseqüències que arriben quan toca...

no vull insistir més, perquè no tinc res a vendre, si tu que llegeixes no vols practicar la honestedat, no vols reconèixer que la honestedat és necessària per viure amb dignitat humana i que donar-la per suposada no és suficient, no ho facis, tothom té dret a equivocar-se... i si decideixes que la honestedat serà el teu puntal a la vida, el que trobaràs serà molt millor que res del que jo pugui escriure

5

el segon pas de l'ensenyament de Maitreya és la sinceritat... si l'honestedat és l'aliment de la ment, la sinceritat és l'aliment de l'esperit; si la honestedat va cap endins, la sinceritat va enfora, donant salut a les relacions... quan Maitreya usa la paraula esperit, vol dir exactament l'energia de vida que mou el cos, de la mateixa manera que l'electricitat que circula pels cables i xips de l'ordinador, esperit en el sentit d'alè vital...

... no tinc intenció de repetir-me, fent amb la sinceritat el mateix que he fet amb l'honestedat, i ves per on quina coincidència, avui he trobat això pel facebook:

Els 5 penediments més freqüents quan se'ns acosta la mort

Una infermera australiana que va treballar durant anys en cures pal·liatives ha saltat a la fama amb un llibre que recull la seva experiència i explica de què ens penedim quan estem a punt de morir

ARA

Barcelona | Actualitzada el 09/02/2013 20:20

Aquest és el rànquing, segons Bronnie Ware, que ha vist i ajudat a morir molts pacients:

1. Tant de bo hagués tingut el coratge de viure la meva pròpia vida, i no la que esperaven els altres. És el penediment més freqüent, segons explica Ware. Quan s'acosta la mort, la gent s'adona que no ha complert els seus somnis i ha d'assumir que ha estat per decisions que ells mateixos han pres o han deixat de prendre.
2. M'agradaria no haver treballat tant. És el penediment de tots els homes, que lamenten no haver estat prou pels seus fills quan eren petits. Algunes dones també en parlen, però, per raons generacionals, poques de les dones que va atendre Ware havien tingut la feina com a activitat principal.
3. M'agradaria haver tingut la valentia d'expressar els meus sentiments. Molta gent reprimeix els seus sentiments per evitar conflictes i arriba a la mort amb la sensació d'haver tingut una vida mediocre i amb sentiments d'amargor.
4. M'agradaria haver mantingut més el contacte amb els meus amics. L'autora assegura que ha vist remordiments molt profunds en pacients que morien, perquè descobrien que havien deixat perdre amistats molt valuoses atrapats pel ritme del dia a dia.

5. M'agradaria haver-me permès ser més feliç. Aquesta sensació és «sorprenentment comuna» entre els moribunds, segons Bronnie Ware, que assegura que la gent entén, quan ja és massa tard, que la felicitat és una elecció, i que ells mateixos se l'han limitat.

... si té a veure o no amb viure amb sinceritat, ja ho decidiràs tu que llegeixes...

6

la pràctica de la honestedat i la sinceritat porten a

... i fa anys que hi penso, i encara no estic segur de com traduir la paraula «detachment», que és la paraula usada per en Maitreya i recollida en el llibre «*The laws of Life*», el diccionari petit diu «imparcialitat», que ja està bé si saps de què va, però que si no saps de kè va, no ajuda gaire... l'altre diccionari diu «separació, objectivitat, despreocupació, indiferència» ...

i aquestes paraules no estan malament, però tampoc estan bé, perquè no transmeten la gran felicitat que s'hi troba... una felicitat que no s'acaba, que sempre torna quan la tempesta ha passat, una felicitat incondicionada que és l'estat natural...

quan la vida ens porta problemes i lluites, o sigui cada dia, cal fer-se fort en la honestedat i la sinceritat, i és així quan és possible la veritable despreocupació, perquè ja s'ha dit i fet el que calia... aquest alliberament només és possible a través del compromís, en el compromís

per traduir «detachment» en aquest cas, a mi m'agrada «deseiximent», però és una paraula antiga i molt poc usual; un amic em recomana «despreniment», potser la manera més clara de dir-ho és: estar deslligat, lliure, descondicionat, senzillament feliç perquè sí...

... i això arriba, però arriba quan arriba, qui es queixi de que triga massa farà bé en seguir practicant l'honestedat, perquè cal acabar el que s'ha començat i complir amb les paraules donades...

honestedat, sinceritat i despreniment, aquesta és la recepta, perdó, fórmula científica, de la bona vida humana tal com l'explica Maitreya... ell és un home senzill, i li agrada fer-ho senzill

practicant això ja tenim feina per tota la vida, i per una dotzena d'encarnacions més hehehehe

7

com més escric més deixat anat em sento hahahahaha això va bé... honestat, sinceritat i despreniment, en aquest ordre, és la fórmula universal per trobar l'ànima i despertar la consciència humana en aquest món... és que l'ànima és consciència, i la situació en la que ens trobem és de manca de consciència

cadascú de nosaltres en realitat no és només el cos, ni les emocions, ni la ment, sinó també l'ànima

l'ànima és per la personalitat com el sol per a un planeta... la diferència és que en general els planetes saben que depenen del sol, mentre que en el món on toca anar passant dies volen fer creure que la personalitat és el màxim dels màxims i que no hi ha res més, que la personalitat i el seu món ho són tot...

això està molt bé si el que es vol es tenir una humanitat domesticada, condicionada dins d'hàbits destructius, perquè la personalitat sola no té gaire força ...

... però quan la personalitat va junta amb l'ànima trobem els personatges que la història recorda, els grans noms de la humanitat...

i és que l'ànima és gran, molt gran...

cada ànima és ella mateixa i alhora és la humanitat sencera, l'ànima és «jo-nosaltres»... la vivència de l'ànima és no-separada, l'ànima a, sense deixar de ser a, no és diferent de l'ànima b, ni de l'ànima c, ni de l'ànima d, etc...

cadascú de nosaltres és qui és, i també és la humanitat sencera

això és ben diferent del món de les personalitats, on en Ferran és del tot diferent del Toni o el Jaume, i va més enllà del principi de no contradicció de la lògica...

ja sé que això sembla un ideal o una abstracció, quelcom impossible en la pràctica, però la Gran Abraçada del mestre amable donarà l'experiència de l'ànima, l'experiència de ser «jo i la humanitat sencera», sense separació, a tothom, una experiència d'amor infinit que canviarà el món en menys de mitja hora (i espero haver acabat d'escriure això abans, o faré un mal paper com a profeta hahaha)

8

aquesta explicació va venir pensant en la Regina, una amiga americana

la situació de la humanitat es pot entendre amb la mateixa paraula: HUMANITAT, en la relació entre les lletres i la paraula... cada lletra per ella sola no significa res, però cada lletra és imprescindible per a fer la paraula, no en pot faltar ni una...

el mateix passa amb els individus i les nacions, una nació o un individu no és la humanitat sencera, però si falta, la humanitat sencera no és possible...

... el problema ve quan la H, que és feta d'angles rectes, pretén ser la norma de la humanitat sencera i no entén que la U és feta amb una línia corba, ni els triangles que hi ha en la M, la A i la N... i és ben bé un problema perquè HHHHHHHHHH no significa res de res...

el que cal és que la H sigui una bona H, la U una bona U, i així amb tots els aspectes de la humanitat, és a dir, cal arribar a l'universal des de casa mateix, perquè una I, per molta imaginació que hi posi, no serà mai una M, ni la M pot aprimar-se tant com la I... és ben senzill, es tracta de que cadascú reconegui la part que li toca, i per a això només cal...

...honestedat!

fàcil d'endevinar, oi?

... les lletres són diferents però expressen un sol significat, i cada lletra necessita de les altres, ja és hora d'anar-ho entenent i fer veritat el lema de la Fundació Vicent Ferrer «transformem la societat en humanitat»

9

... i això passa per aprendre a compartir, o per desaprendre competir, com més us agradi dir-ho...

Maitreya resumeix el seu programa en una sèrie simple d'afirmacions:

sense compartir, no hi pot haver justícia
sense justícia no hi pot haver pau
sense pau no hi pot haver futur

compartir, no donar, on hi ha una diferència entre qui dona i qui rep, i no és això, no!
Not to give, but to share
for the gift
without the giver is bare.
James Russell Lowell (1819-1891)

no es tracta de donar sinó de compartir,
perquè el do
sense qui dona és estèril

compartir es fa entre iguals; si no és entre iguals, no és compartir... compartir és del tot natural per l'ànima, l'ànima que és present en cada ésser humà, encara que no ho sembli...

l'ànima coneix el bé comú, viu en el bé comú i no sap res, no reconeix els béns privats, particulars

l'ànima de fet és el mateix bé comú, perquè està en tothom, és la font de la inspiració i la intuïció, l'origen de la creativitat

la majoria de nosaltres ja sabem què és estar connectat amb l'ànima... en algun moment de la infantesa vam tastar aquesta connexió natural... però la majoria d'adults ho ha perdut, primer tapat sota el condicionament que s'anomena «educació»... i després ha quedat ofegat per unes condicions de vida inhumanes, basades en competir, no en compartir

10

és la segona vegada que intento aquest apartat 10.... abans m'he embolicat en criticar la ciència oficial, i ara em sembla que no val la pena publicar el ke he escrit... però sí que, com a bon llunàtik, he rigut tot sol mentre escrivia, i només per això ja ha estat bé hahahahahaha

tal com ho veig, la ciència oficial està tan acabada com el sistema financer, i prefereixo mirar endavant... és més agradable!

només vull apuntar que hi trobo dos problemes teòrics, o assumptes que no han pensat bé, com preferiu dir-ne...

el primer és que, igual que els mals teòlegs imaginin un Déu a fora, la ciència oficial posa el coneixement a fora de l'ésser humà, no confia en l'ésser humà, prefereix confiar en «instruments de mesura objectius»... que precisament no cauen del cel, sinó que han estat construïts per humans, o sigui que no es surt del problema, perquè fan els instruments de mesura a la seva mesura, com és ben natural, però no volen reconèixer això, volen fer veure que són «objectius»... el fet és ke si els llunàtiks fóssim majoria, els instruments científics serien fets a la nostra mesura, i serien ben diferents hahahaha seria una ciència i una tecnologia molt diferent!!!

el segon és que la ciència oficial no reconeix altra intel·ligència que la seva pròpia i per tant pretén ser la norma, el criteri que defineix la intel·ligència a l'univers... produir bombes atòmiques suficients per eliminar la humanitat milers de vegades i deixar el planeta enverinat durant milions d'anys és senyal d'intel·ligència per algú que s'ho miri des de fora?

una societat de consum insostenible que si continua així haurà igualment cremat tot el cremable i deixat el planeta enverinat amb els residus en 30 anys més... és senyal d'intel·ligència? una distribució de recursos que causa obesitat en una banda del món i fam en l'altra banda del món i del carrer és senyal d'intel·ligència?

aquests dos problemes, i uns quants més amb els que no em vull entretenir ara, existeixen perquè la ciència oficial és irreflexiva, això vol dir que no es qüestiona a ella mateixa, senzillament perquè els científics així formats no estan habituats a qüestionar-se a ells mateixos i la seva feina...

... i per això és una gran alegria presentar-vos en Ramana Maharshi, l'avi savi d'Arunachala, qui va encarnar en aquest planeta per ensenyar com practicar la investigació radical, la més radical de totes...

Ramana va deixar casa seva als 16 anys i va passar la resta de la seva existència corporal a la muntanya Arunachala... durant anys va estar en silenci, perquè «no tenia

res a dir», en les seves pròpies paraules... el seu exemple i el seu ensenyament van anar atraient gent d'Índia i de tot el món a l'ermita on estava... se l'anomena «bhagavan», que significa, per entendre'ns, «feliç», i abans de deixar el cos va avisar: «no me'n vaig enlloc, em quedo aquí» i així és, tot i que quan va dir «aquí» es referia al planeta sencer, això cal aclarir-ho

segons Ramana, tothom ja té el coneixement de l'ésser i la realitat, el coneixement que dóna la felicitat, el que passa és que és un coneixement poc clar, a causa de la debilitat del poder d'atenció en la majoria de les persones, i la manera de retrobar-lo és l'auto-investigació, altres medis són preparacions i auxiliars, però és en aquesta investigació on es resol tot...

... en forma de paraules és molt senzilla: és tracta de preguntar «qui sóc jo?», però cal tenir present que aquesta no és una pregunta com les altres, és una pregunta en que les paraules són només el començament...

el plantejament és aquest: contínuament fem servir la paraula «jo» tant en pensament com en paraula, «jo faig això o allò, o em passa això i allò», però l'atenció va cap a això o allò, el que sigui, cap a l'objectiu, cap a les coses... es tracta d'invertir el procés, de descobrir d'on sorgeix aquest «jo», tornant a portar-hi l'atenció tantes vegades com sigui necessari fins a descobrir-ne l'origen...

atenció: la paraula «jo» evoca la «sensació-de-jo», és en aquesta sensació, i no en la paraula, i menys encara en la idea, on cal parar l'atenció fins a descobrir d'on sorgeix...

... sí, demana bastant del poder d'atenció, i en una direcció en la que no estem acostumats, per això Ramana reconeix el valor dels mètodes auxiliars, tots els altres, molts, que fan guanyar poder d'atenció...

... i també parla del cor...

la sensació-de-jo sorgeix del cor i sovint se'n separa, d'aquí vénen totes les desgràcies, cal posar la millor atenció en re-cor-dar, en no separar-se del cor...

...ara bé, el cor del que parla Ramana no és el múscle físic sinó el de veritat, el centre etern que dóna vida a l'ésser humà, que en el cos físic marca la seva presència en un punt situat a la part superior de l'estèrnum, a uns dos dits de l'os...

la situació física no importa gaire, el que importa és que és el lloc on descobreixo que jo en realitat no sóc el que em pensava que era, i quin descans, us ho asseguro!!! i més important encara, el lloc on descobreixo que jo no sóc el que m'han dit que sóc!!!

... el cor és on descobreixo que jo no sóc una idea, que totes les idees sobre mi mateix, tant les que m'he fet jo com les que puguin intentar definir-me des de fora són falses, malentesos, ignorància aplicada... el cor és on descobreixo que la vida és infinita i jo sóc aquesta vida

...i això és l'alliberament!!!!

a) perquè tot el que ens han dit que som ve de fora, són influències externes que patim abans de poder usar la raó i defensar-nos, són condicionants, sovint imposicions, hipoteques que nosaltres no hem firmat, contractes socials que no hem pogut discutir en igualtat de condicions ni votar, justificacions i ideologies per a que ens conformem amb una societat injusta i inhumana... el cor és el lloc on tot això perd el poder, ja no lliga més, es torna inofensiu, deixa de fer mal... el cor és el lloc on trobem qui som de veritat i la força que necessitem per expressar-ho!!!

b) perquè només si la ciència es democratitza pot haver-hi veritable democràcia.... és el que diu Raimon en una cançó: «si només els rics estudien, només els rics sabran, ens enganyaran amb qualsevol cosa, unes mamelles en cromat, uns culs fotografiats, quatre paraules solemnes i un futbol manipulat»... i així és, per practicar la ciència oficial calen uns medis que són impossibles d'obtenir fora del cercle oficial (molts diners, vaja), per això és inaccessible a la majoria, que s'ha de conformar amb un paper passiu, s'ha de conformar amb confiar en què els científics fan bé la seva feina, sense que sigui possible discutir-ho en igualtat de condicions... la mateixa situació del creient catòlic, que aquests dies ha de confiar en que els cardenals es deixaran il·luminar per l'esperit sant en el moment de votar el nou papa... quin gran progrés!!! la «sensació-de-jo»(això que fa saber sense dubte que «jo sóc jo») i el cor són universals, per tant tothom està en condicions d'emprendre aquesta investigació i aquesta és la ciència democràtica que necessitem per a l'alliberament com a humanitat.... si tu t'alliberes de les idees estretes que s'han fet de tu, començant per les idees estretes que tu t'has fet de tu, la humanitat fa un pas endavant cap a l'alliberament; quan suficient gent hagi fet aquest pas, el procés d'alliberament de la humanitat agafarà un bon ritme... i per la part que et toca, que això triguí més o menys temps només depèn de tu... el cor és sempre present i tothom està en igualtat de condicions quan reconeix el cor, el que cal saber no està fora de tu sinó en tu: troba-ho

és una gran alegria haver escrit de la investigació que allibera avui que és Mahashivaratri(10-3-2013), la gran nit de Shiva, patró del ioga i de la marihuana, destructor de la mentida, a qui tant déus com dimonis reconeixen com a mestre i senyor, que ensenya el camí de l'alliberament

...i això va ser ahir... avui un guàrdia municipal m'ha preguntat per l'absolut (potser ell ho preguntava amb majúscules, hehehehe) i li he respost «l'absolut és el que està sueltu, lliure, que no l'agafaràs mai hehehe» i m'ha mirat com si li estès prenent el pèl, «que sí, que és la mateixa paraula que «absolt», només que el jutge ha de dir-ho en versió més fina, ve del llatí, lliure, sense condicions» ...

« en realitat nosaltres els humans som aquest absolut, cadascú de nosaltres, el que passa és que nosaltres mateixos ens hem enredat, i per això hem arribat a caure en aquest món físic material, fet de condicions, una sobre l'altra, de limitacions i inèrcia... i nosaltres mateixos, cadascú, pot desenredar aquests nusos, corregir el malentès, resseguir el fil fins a l'altra banda i quedar alliberat hehehehe»

...així doncs, el principi de la ciència queda a l'abast de qui el vulgui, perquè no està a fora, en un lloc molt llunyà al que només s'arriba per medis molt especials, sinó a dins.... només es tracta de no deixar-se distreure, d'atrevir-se a saber de veritat...

... i resoldre la qüestió de la ciència té com a conseqüència resoldre la qüestió de l'autoritat i del poder, perquè «saber és poder», perquè avui en dia l'excusa dels qui estan en posició de poder és que «en saben més» perquè disposen d'instruments objectius per mesurar la realitat i fer prediccions, que vol dir els instruments per a complir els seus objectius, així com abans l'excusa era la «predilecció divina»...

aquí no cal cap autoritat externa, només cal reconèixer el que hi ha sense cap idea prèvia, ningú ho pot fer en el teu lloc, i sobretot, ningú pot impedir-t'ho... només tu

mateix/a, perquè en realitat cadascú és el seu pitjor enemic, no voler reconèixer això és el que fa imaginar enemics a fora...
(i en akest punt de l'escrit s'escau ke ja hi ha Papa, i em sembla que akest està més espavilat que en Ratzinger)

... molt bé, ja està explicat, i ja sé que això sona molt estrany... és contrari als hàbits interns (de pensament i sentiment) que han dominat la humanitat durant mil·lenis... l'hàbit de definir-se pels atributs externs, el cos, les propietats, la posició social, els diners...

mals hàbits! acceptar una definició és acceptar una limitació, conformar-se a ser la idea d'algú altre, acceptar un personatge i un rol social.... i això significa no sortir de pobre!!! significa quedar-se en el paper de víctima o de botxí, i això no és una vida humana digna

«Voler transformar el món sense descobrir qui som de veritat és com intentar cobrir el món sencer de pell per evitar el dolor de caminar sobre pedres i espines. És molt més senzill usar sabates» això deia Ramana quan li parlaven de qüestions socials o polítiques

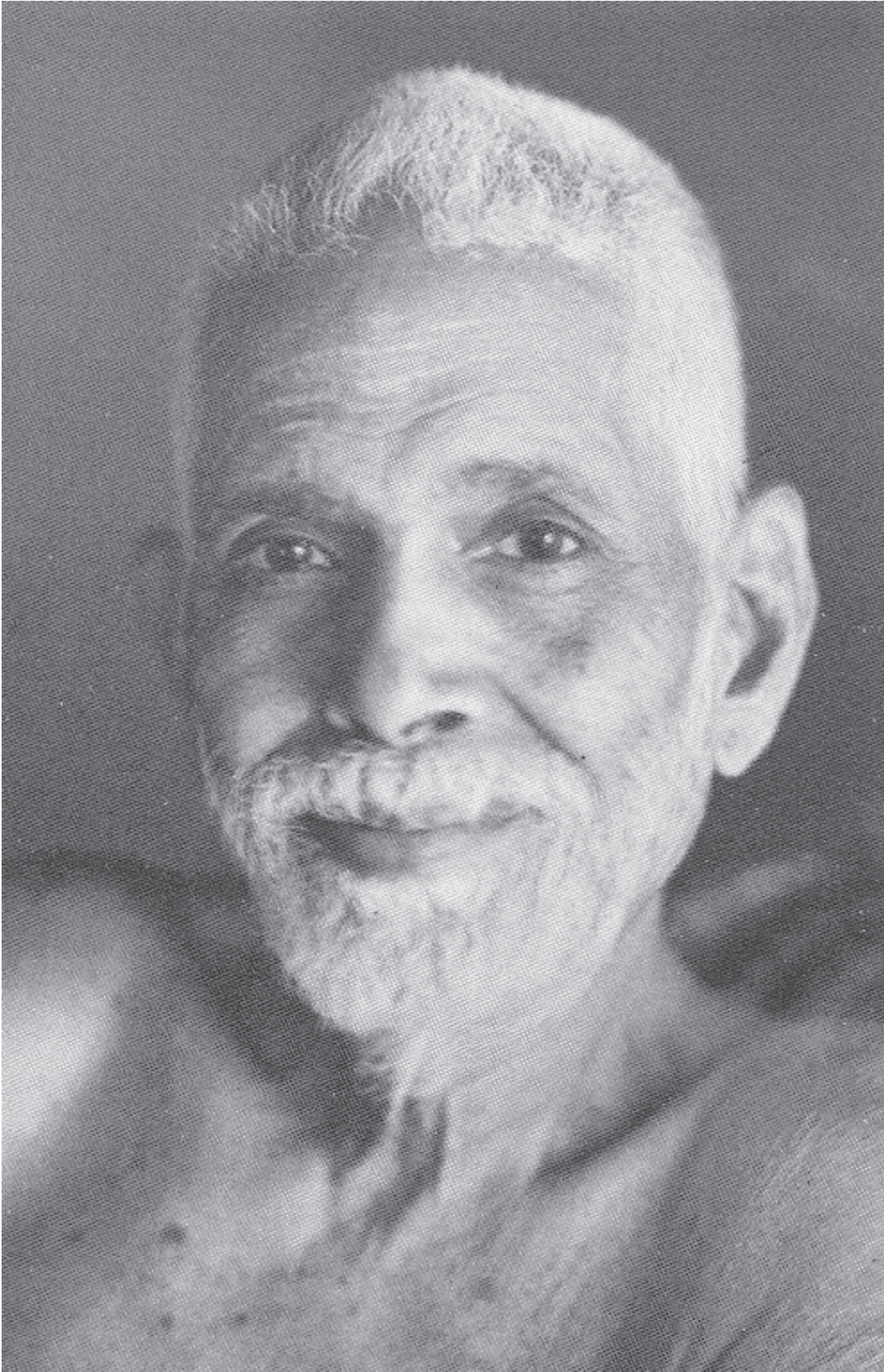
primer, descobrir qui som de veritat

segon, transformar el món

aquest és el procediment, perquè només descobrir qui som de veritat ens pot donar el poder de transformar el món.... ja hi ha hagut revolucions, ja... i què ha canviat?

... és el que passa quan es posa el carro davant els bous, no hi ha manera d'avançar...

... dit d'una altra manera, per resumir i acabar: a efectes pràctics, Déu és una Societat Anònima, cada ésser humà disposa d'una acció d'akesta S.A. , fer-la efectiva o no és decisió teva... el problema senzillament és que alguns ximpls amaguen aquesta veritat amb tota la seva astúcia, teixint tota mena d'enganys i distraccions per a mantenir el seu negoci d'abús de confiança en funcionament... els ha anat molt bé durant alguns milers d'anys, però ja se'ls ha acabat el xollo

RAMANA MAHARSHI

11

el principal objectiu de l'escrit és ke qui l'escriu en quedi descansat, que ja toca... si en aquest moment té o no gaire èxit és el que menys m'importa, no compto amb que gaire gent qüestionari amb suficient intensitat les idees establertes sobre si mateixos i el món... confiar és sempre molt més fàcil que qüestionar, tot i això, algú ho farà, seràs tu?

però vull quedar-ne descansat abans de Pasqua i avui estem a 15 de Març, no queda gaire temps...

si has anat llegint fins aquí, ja hi ha alguna confiança entre nosaltres, per tant és moment d'explotar-la amb alguna història increïble, ja sabeu, la realitat sempre supera la ficció

Maitreya va ser el primer de la nostra humanitat en descobrir aquests principis de la ciència universal, que li han donat la santa paciència necessària per esperar els milers d'anys que facin falta... fins que la majoria de la gent estigui preparada per entendre aquest ensenyament..... i aquest és el moment que ens ha tocat viure, un moment d'un canvi sense precedents en la història, una transformació en la consciència que produirà un canvi en les relacions humanes, en la cultura i la tecnologia que els més optimistes no s'atreveixen a imaginar...

fins ara, al llarg dels segles, Maitreya ha ensenyat a individus; i aquests, a d'altres, d'una manera diguem-ne clandestina, persones com Jesús, Francesc d'Assís, J.S. Bach, Pascal, Martin Luther King jr. i molts d'altres al llarg dels segles, perquè la situació social i cultural feia impossible altra cosa

l'any 1977, Maitreya va baixar del lloc dels Himàlaies on havia estat vivint durant milers d'anys per entrar al món modern i es va establir a Londres, que és el seu lloc de residència habitual... el seu pla és adreçar-se a la humanitat sencera gràcies a la televisió, en el dia que en Ben Creme anomena el dia de la Declaració, i jo el dia de la Gran Abraçada... li ha costat prou, però ja ha aconseguit ser entrevistat en diferents televisions, primer als Estats Units, després a Mèxic, després a Brasil i recentment a Rússia... en aquestes entrevistes no es presenta amb el nom de Maitreya, ni com un líder espiritual o gurú, ni fa cap ostentació de poders miraculosos... només un sentit de l'humor molt amable... es presenta com un ciutadà corrent, algú que parla amb senzillesa i força, que parla de compartir i de justícia, de la humanitat com una família, algú que toca el cor dels qui l'escolten

quan Maitreya sigui entrevistat a escala mundial, en directe per al món sencer, no dirà res, no parlarà... en silenci donarà la Gran Abraçada que unirà la humanitat sencera en una onada d'amor i cadascú el sentirà des de dins, dient internament allò que cadascú necessita sentir, el que només pot dir algú que ens coneix des de dins i ens estima totalment... el silenci és la única manera d'expressar que en el cor, en la realitat, no hi ha divisions...

... i no ha vingut pas sol, ha portat l'escola amb ell, des dels estudiants més veterans, anomenats mestres de saviesa, fins a l'estudiant ximple que va ajuntant lletres en aquest escrit...

els mestres són humans que col·laboren amb el planeta, que treballen a escala planetària, que han desenvolupat la consciència fins a ser planetària, que comprenen el propòsit i els medis de l'evolució en aquest món... fins ara solien viure en les muntanyes i deserts del món, apartats, però seguint en Maitreya, el més veterà de la colla i el qui ha ensenyat l'ofici als més joves, també han tornat al món, i faran pública la seva presència després d'en Maitreya

un mestre és algú que ha deixat enrera tot allò particular, en ment i emoció, és a dir, algú que és un veritable individu («individu» vol dir «no dividit»; «particular», que pertany a una part; si hi ha parts, és que està dividit)

humà, plenament humà, algú que representa la humanitat sencera davant el planeta, algú que ja ha arribat allà on tots anem, el ple desenvolupament de la consciència en aquest món de matèria densa

Ben Creme ha explicat moltes coses dels mestres, i no és el propòsit d'aquest escrit repetir el que ell diu... la qüestió dels «mestres» va ser portada a l'atenció del públic occidental a finals del segle XIX per Santa Helena P. Blavatsky, fundadora de la Societat Teosòfica

(hehehehe el Papa ha demostrat que la sap molt llarga, avui ha donat la benedicció «en silenci, per respecte als periodistes no-creients», ha dit, però en realitat el molt trapella sap molt bé que una benedicció en silenci és molt més poderosa, aquest Papa no serà com els altres, serà possible que un autèntic deixeble de Crist hagi arribat a Papa? ja ho anirem veient.... hehehehe 16-3-2013)

un dels mestres, conegut com «el Tibetà», i també amb les inicials D.K, va dictar per telepatia vint i tants llibres de filosofia esotèrica a Alice A. Bailey, per continuar el treball d'Helena Blavatsky, entre els anys 1919 i 1949... alguns dels llibres són realment difícils (tant, que un lector com jo pensa que l'escriptor ho fa expressament, amb l'excusa que així es desenvolupa la intuïció) però altres, com «The Problems of Humanity» and «The Return of the Christ» són de més bon llegir, tot i que no estan traduïts al català...

el que vull remarcar és que els mestres saben tot el que cal saber en aquest planeta, però l'univers és molt gran... el camí de viure aprenent no ha acabat pas per ells, només ha canviat d'escala, ha passat a l'escala còsmica

... i l'error de molts, tant dels que es diuen científics com dels que es diuen espirituals, és voler arribar a l'escala còsmica saltant-se això de ser plenament humà, humà de veritat

12

molta gent espiritual sol flipar imaginant-se els mestres i la colla invisible, quan el que convé és entendre com funciona l'escola...

l'entrada en l'escola és instantània, només cal reconèixer que la pròpia educació és assumpte propi i actuar en conseqüència, això és, fer-se responsable del propi procés d'aprenentatge en aquesta vida, exercitar-se cada dia en millorar, en aprendre, sigui de manera específica (aprendre alguna art o alguna ciència), general (aprendre a tractar bé amb la gent amb què toca viure i complir amb les responsabilitats que toquen segons la situació on es viu) o les dues...

aprendre és la manera com els humans tastem l'infinit, aprendre significa superar les limitacions, fer el que abans no es podia fer perquè no es sabia fer... la manera més directa és anar pels propis punts dèbils fins que deixin de ser punts dèbils hehehehe, però cadascú és del tot lliure de ser més o menys radical, de voler anar més o menys ràpid i assumir més o menys riscos i dificultats... ara bé, en aquesta escola cal exercitar-se cada dia de la vida, i si un es descuida, després tocarà recuperar... l'honestedat ens fa reconèixer què és el que no sabem, què és el que necessitem aprendre, quin és el següent pas

l'obstacle més habitual que impedeix fer això és el vici tan estès de voler saber abans d'aprendre, de creure que ja sabem, que podem imaginar el que és saber i posar condicions abans de fer l'esforç que cal per arribar a saber... això sí que és un mal vici i no la marihuana!!!

és com pujar una muntanya, només es veu el paisatge sencer des de dalt del cim, mentre tant, tot el que cal veure és si es va pujant i si hi ha obstacles en el camí de pujada, qualsevol altre pensament fa més difícil la pujada, i pot fer perdre l'equilibri o les forces per seguir pujant... qui vulgui saber-ho tot abans de pujar no pujarà mai

aquí no hi ha una teoria independent de la pràctica, l'únic que cal és entendre quina és la pràctica concreta que toca avui i practicar, tal com diu el savi xinès:
l'etern camí infinit
comença amb un pas petit

(el rodolí és meu, eh?)

el camí és infinit i continu, pas a pas i el pas es fa avui, però per ajudar a entendre de què va, es solen assenyalar cinc etapes importants, anomenades iniciacions i que jo prefereixo anomenar cursos, que és més senzill

això de les iniciacions és un dels punts en els que la gent espiritual s'embolica més... avui un amic m'ha preguntat això al xat del facebook...

Amic: - Són coses per iniciats, com l'ensenyament en silenci de Ramana?

Llunàtik: - Tu ets qui inicia, ningú et donarà una iniciació. Quan un ha iniciat el treball sobre si mateix i arriba a, diguem-ne, algun dels punts intermedis, això és reconegut, i se l'anomena «iniciat», i rep, diguem-ne, classes específiques, perquè ja ha fet el treball fonamental amb si mateix. Ara bé, el que interessa és acabar hahahaha quan hom retorna al cor i roman allà s'adona que no hi ha res «més enllà». Aleshores ha acabat.

A: - Hehehe... estic en la part en què qui pensa deixa de pensar per trobar consciència, però ho sento realment, el cor cada vegada em parla més, sense paraules.

Ll: - Per tant, ja has iniciat. Benvingut! Tots els passos que es poden enumerar, primer, segon, tercer, ... només serveixen per enfortir el poder d'atenció, en ells mateixos no són reals, són auxiliars necessaris en el món material, serveixen per guanyar força, intensitat en la auto-investigació.

A: - Sí, mantenir l'atenció, ser conscient del que realment som, de qui porta la batuta, és potser el que més costa.

Ll: - Durant ics anys, o el temps que sigui... si es persevera, es millora... quan no hi ha dualitat, no hi ha esforç

aquestes cinc etapes corresponen a cinc moments de la vida de Jesús, tal com és contada als evangelis, el naixement, el baptisme, la transfiguració, la crucifixió i la resurrecció... i es poden entendre com cinc cursos, els cinc cursos de la escola interna de la humanitat

moltes persones s'esforcen amb sinceritat i perseverància per arribar a algun ideal, els ideals són diferents, i sovint no estan pensats amb gaire claredat, hi ha ideals molt terrenals, però el que compta és l'esforç i la intenció... quan aquest esforç ha arribat a un punt determinat, com quan l'aigua arriba a bullir, l'ideal esdevé una força viva en la persona, el cor comença a fer-se notar i d'això se'n diu «el naixement del Crist intern»... segons informa en Ben Creme, actualment hi ha unes 800.000 persones vives que han completat el primer curs, dit d'altra manera, que han rebut la primera iniciació, i més de dos milions de persones que han començat la feina

...després d'això ve la purificació de les emocions, la part més difícil i dolorosa per l'estudiant corrent, fins a arribar a fer-ne net, que correspon al baptisme de Jesús en el riu Jordà, prop de 200.000 persones del món d'avui han acabat el segon curs...

la transfiguració, tercer curs o tercera iniciació, correspon al moment en què el pensament, la ment, ha trobat vida veritable i hom pensa pensaments d'eternitat, els pensaments estrets, limitats, finits, han quedat enrera, unes 2000 persones d'avui han trobat aquests pensaments... el pensament és clau en cada passa del camí i és en aquest moment quan el pensament supera les seves pròpies limitacions

el següent curs, el quart, s'anomena la gran renúncia o l'alliberament, i correspon a la passió i crucifixió de Jesús, és el moment en què hom es buida, deixa enrera del tot tot el que és particular, desfà els ideals que necessitava fins ara, unes 400 persones viuen així en aquest moment, que porta a la...

resurrecció o cinquena iniciació, que és l'estat dels mestres que viuen en l'eternitat, són 63 en aquest planeta

Maitreya va ser el primer en recórrer aquest camí, que no acaba aquí, hi ha més passes a fer, el que no hi ha són paraules en català per parlar-ne, ni val la pena fer-ho, perquè un dels efectes secundaris de la resurrecció és que la telepatia esdevé el llenguatge natural...

ara bé, cal dir que tot això és possible gràcies a un recurs d'aprenentatge: la reencarnació

jo ho he resumit en tan poques frases com he pogut, però aquest procés demana moltes encarnacions, milers i milers... la durada de la vida del cos on estem no permet esdevenir un buda, un sant o un geni de les ciències o les arts en una sola encarnació, però permet aprendre una mica, corregir algun error... el que una persona ha après de veritat, ha comprés plenament, ha treballat a consciència durant la seva vida, no es perd, s'acumula d'encarnació en encarnació... aquest és el «tresor en el cel» de l'evangeli, on no arriben lladres ni inspectors d'hisenda, hahahaha... la única riquesa segura

la part més llarga del procés és arribar al naixement del Crist intern, que dura centenars de vides i s'accelera al final; després, entre la primera i la segona solen ser més o menys una dotzena d'encarnacions... després de la segona, el procés s'accelera i la tercera es fa en una encarnació o dues i una més per la quarta i per la cinquena... el procés s'accelera perquè l'individu cada vegada entén millor el que està fent, i això retroalimenta el procés exponencialment

ara bé, en realitat és un procés continu, podem dir que comença la primera vegada que hom reconeix el cor, i que continua a partir d'aquí fins a realitzar-se.... alguns necessiten embolicar-se molt, donar molts tombs, passar per molts sotracs, altres van fent de manera més tranquil·la...

aquest resum sobre les iniciacions i la reencarnació ajudarà a que algunes persones ho entenguin millor, i també provocarà rebuig en d'altres, i també ajudarà a que d'altres ho malentenguin... què hi farem! és el que passa amb les paraules... en aquest món no existeix el llibre perfecte que solucioni tots els malentesos per art de màgia...

aprendre és aprendre en cada moment, i es tracta d'això, d'aprendre avui, no hi ha més... aprendre avui és un procés infinit... es tracta de reconèixer el que toca aprendre en cada pas, ni més ni menys

acceptar o no aquestes idees d'iniciacions i reencarnacions, o les idees que siguin, no té gaire importància, el que importa és viure avui amb intuïció i amb inspiració

i he deixat pel final el més important: aquesta és l'escola dels servidors de la vida, aprenem a escoltar, és això el que aprenem i practiquem, que ningú es confongui

d'aquí a poc temps, la ciència oficial es veurà obligada a reconèixer un nou estat de la matèria... dic això i no que «descobrirà», perquè ja ha estat descobert, i més d'una vegada, però no s'ha volgut reconèixer...

aquest estat de la matèria rep diferents noms, però no vull allargar-me gaire i només en citaré tres, en la medicina tradicional xinesa s'anomena «c'hi», en els llibres d'Alice A Bailey, matèria etèrica, i Wilhelm Reich, que va descobrir-lo de manera independent el segle XX, el va anomenar «orgon»

Wilhelm Reich va ser un gran investigador, un home que al llarg de la seva vida va trencar molts tabús... va estudiar psicoanàlisi amb Freud i va estar al partit comunista alemany, va ser pioner en la investigació sexual, fugint dels nazis va arribar als USA, on va descobrir l'«orgon», però no va poder acabar la investigació, no el van deixar... la seva recompensa pel descobriment va ser ser acusat d'estafa i morir en una presó dels USA...

el seu llibre *Listen, little man* (escolta, homenet) és un testimoni impressionant, escrit quan ja estava cansat i cremat d'anar contra corrent...

es va adonar de que tant en la psicoanàlisi com en el marxisme faltava alguna cosa, que no arribaven a l'arrel del problema, problema que va anomenar la miasma emocional, l'aspecte psicològic d'una societat injusta, opressora... un nom molt encertat... la seva investigació sobre el sexe el va portar a descobrir l'orgon, la substància de la vida, dotada de propietats molt interessants... va construir aparells per acumular aquest orgon, i va investigar el seu efecte sobre les cèl·lules i els teixits vius, arribant a comprovar que la manca d'orgon significa manca de salut, que la bona circulació d'orgon significa bona salut, defenses fortes, que les neurosis de tota mena impliquen una mala circulació d'orgon en el cos humà i que això predispone a tota mena de malalties... volia trobar una causa i una cura pel càncer...

... però clar, semblava patent ke els aparells de Reich violaven les infames primera i segona lleis de la termodinàmica, lleis que, com sap tot estudiant de ciències, existeixen per prohibir l'energia lliure, per tant, tot plegat era una estafa, havia de ser una estafa ... «un sistema tancat és un sistema tancat, i per demostrar-ho tancarem qui ho discuteixi... o bé el deixarem a fora»...

sigui com sigui, fer acumuladors d'orgon seguint els seus principis és senzill i barat... i funcionen... aquest llunàtik en fa, en general per regalar-los, però la propera fornada demanarà algun donatiu, una nena d'Índia necessita una operació molt cara, i serà una alegria col·laborar en la recollida de fons... la majoria de persones noten com les orgonites alleugen el dolor i milloren el to vital, que ja és molt pel que costa de fer-les... quan es facin estudis amb els medis adequats, milloraran l'eficàcia i la eficiència, però això ja no és feina d'un llunàtik... poseu «orgonites» al buscador d'internet i podreu veure què són...

la medicina tradicional xinesa es fonamenta en el c'hi, paraula que es sol traduir com «energia vital»... els xinesos han estudiat la circulació d'aquesta energia en el cos durant milers d'anys i han fet mapes d'aquesta circulació, els meridians

d'acupuntura... en el segle XX la medicina tradicional primer va ser descartada per les autoritats comunistes, per ser una reminiscència de l'antic règim i les seves supersticions, però els problemes de salut d'una població immensa i la manca de divises per pagar els equipaments i productes mèdics científics d'occident van obligar els dirigents a canviar de política...

la medicina tradicional xinesa es divideix en tres grans branques, els preparats medicinals a base d'herbes i tota mena d'ingredients, l'acupuntura i el massatge i l'exercici... en un país empobrit, l'exercici va ser el tractament bàsic...

els mestres d'arts internes que estaven obligats a viure –ehem- discretament després de sobreviure a la Revolució Cultural van passar a estar obligats a ensenyar exercicis medicinals

és molt curiós llegir com en els llibres de Tai Chi fets a la Xina comunista s'explicava el c'hi de manera materialista, i dialèctica i tot, per si de cas

en l'exercici, les arts internes del Tao, Tai Chi Chuan, Ba Gua Zhang i Hsing-yi Chuan són justament apreciades com a maneres de cultivar un bon c'hi i millorar la salut.... ..sobre tot el Tai Chi, el Tai Chi és tan bo que fins i tot mal fet és beneficiós, perquè és un exercici suau i de moviments harmoniosos, és molt difícil fer-se mal fent Tai Chi...

el Tao (en xinès, camí) va portat l'Ed Ware (www.vitaarts.com), professor de Tai Chi i Ba Gua Zhang certificat per una bona escola a viure a Barcelona durant uns anys, i jo vaig ser molt feliç d'aprofitar-ho... hahahaha sempre recordaré la seva cara la primera vegada que va dir «cos etèric» i em va mirar sense saber quina seria la meva reacció... no sabia que jo esperava precisament un profe que digués això sense embuts i que ensenyés a partir d'aquí... el Tai Chi i el Ba Gua són mètodes d'exercici molt, molt sofisticats, molt ben pensats, que milloren la salut i les capacitats atlètiques, però sobretot que permeten sentir el benestar de la lliure circulació d'energia en el cos, i això és alegria... quan l'ensenyament és de bona qualitat, l'estudiant aprèn a percebre el c'hi i a usar la percepció com a guia en l'exercici, l'estudiant aprèn a fer-se responsable de la seva pràctica, pas petit a pas petit en un camí infinit...

«però com que això és xinès, ho deixem fora, fem veure que no existeix, que un sistema tancat és un sistema tancat, i qui ho discuteixi, a fora!!»

ja es veu que no s'aguanta, oi? hehehehe

d'aquí a poc, doncs, es descobrirà oficialment la matèria etèrica, segurament amb un altre nom, i això serà un pas endavant tan important com el descobriment de l'electricitat, serà una transformació en la manera d'entendre la vida i l'estat de salut de la gent millorarà molt, que ja toca...

molt bé, havent arribar fins aquí, només falta un element per completar el concepte general de la ciència universal: els extraterrestres!

quina mena de ciència universal seria sense extraterrestres?

pel que s'ha de veure en aquest planeta, és molt natural dubtar de l'existència de vida intel·ligent a l'univers... ves, si fos pel que he de veure per aquí, jo també negaria l'existència de vida intel·ligent a l'univers (amb l'excepció dels gats), però ser un llunàtik vol dir tenir un peu a cada banda, i per tant estic del tot segur de que a l'univers hi ha vida intel·ligent, i a més, són bones persones i estan més a prop del que es sol imaginar

en això dels extraterrestres, l'autor de referència és George Adamski, el primer home que va pujar en OVNIS i ho va explicar al segle XX, els seus llibres són difícils de trobar en paper, però es poden trobar a la web

els extraterrestres de que parla Adamski, que són els mateixos que els que tracto jo, són amistosos, venen a ajudar; no venen d'estrelles llunyanes sinó de dins del nostre sistema solar, la majoria, de Mart i de Venus...

sí, la ciència oficial també s'haurà de posar al dia en això, jo entenc que no vulguin reconèixer que a l'univers hi ha humans més avançats que ells, perquè haurien de deixar el vici de sentir-se superiors, i això enganxa molt... però millor que s'ho mirin per la banda positiva: si hi ha humanitats amistoses més avançades que nosaltres, significa que podem aprendre d'ells

hi ha, però, una petita diferència física entre ells i nosaltres: nosaltres vivim en un cos dens i alhora en un cos etèric, vivim en els dos estats de la matèria, la gent de Mart i de Venus viuen només en l'estat etèric... a mi em fan enveja, perquè és una vida més còmoda que no pas haver de moure un cos que pesa... per fer una comparació mal feta, diguem que són hologrames vivents

Mart i Venus són plens de vida, humana, animal, vegetal i de tota mena, en l'estat etèric de la matèria... els dos planetes estan més avançats que nosaltres, és per això que ens ajuden de manera molt discreta i encara més eficaç... fan feina d'àngels

estan netejant la contaminació, especialment la nuclear, que causa la nostra manera de viure embogida; si no fos per ells, ja no podríem ni respirar

però no estan fent només això, també estan preparant una tecnologia basada en l'aprofitament de l'energia solar, una tecnologia de la llum i l'estat etèric de la matèria que resoldrà el problema energètic i portarà benestar a aquest planeta, energia lliure i sense residus, un avanç impressionant en medicina regenerativa i els medis de descontaminar el planeta... ells volen compartir-la amb nosaltres, i així serà, però de moment no poden refiar-se de l'ús que en farem... tu que llegeixes, si estiguessis al seu lloc, et refiaries dels terrestres? de la ètica i el bon govern dels terrestres?

darrerament han començat una campanya per donar suport a Maitreya, i les aparicions d'OVNIS s'han multiplicat, han posat quatre grans naus en òrbita que es veuen a simple vista com lluminàries en el cel semblants a una estrella, però que canvien de color, forma i trajectòria, a you tube hi ha molts vídeos d'aquestes «estrelles», però a you tube hi ha molts vídeos i és fàcil pensar que estan trucats...

...i encara fan més, em donen conversa i ànims quan el que veig pel món m'entristeix massa, són molt bona gent

després de la Gran Abraçada, quan haurà quedat clar que l'agressió és estúpida, i per tant un mal negoci, quan hàgim canviat les guerres, la divisió i la competència per compartir i col·laborar, establim relacions d'amistat i col·laboració amb els extraterrestres... però el primer pas és establir-les entre nosaltres... si tot va bé, d'aquí a uns 20 anys aquest món serà un bon lloc on viure, transformat en una humanitat sana en un ecosistema sa... hi ha molta feina, però anirà bé!!! paraula de llunàtik!!!!

DE PERSONA NORMAL A ÀNGEL AMB POTES

- HISTÒRIA DIDÀCTICA AQUARIANA -

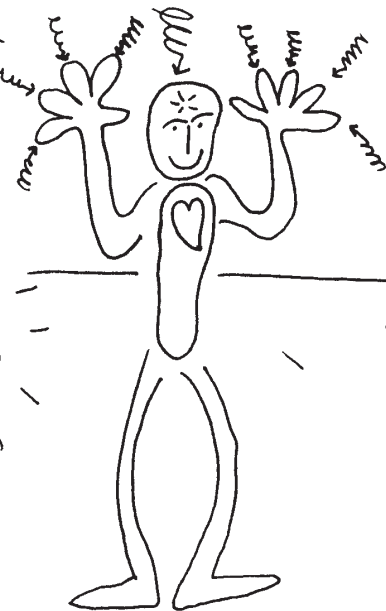

1.- EN JORDI PORTA (CARRREGA)
ELS PENSAMENTS "NORMALS"
EN AQUEST PAÍS.

2.- EN JORDI
SOMRIU

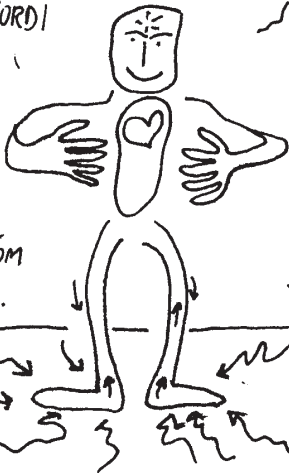

3.- EN JORDI FA PRESENT EL COR
I OBRIR LES MANS.

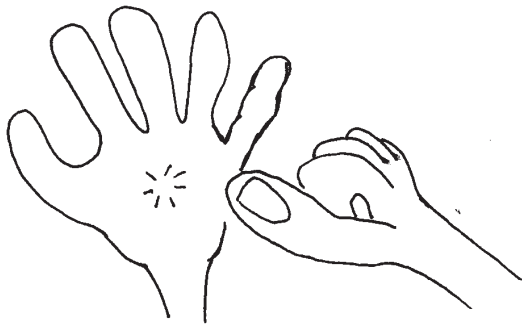

4, 5.- EN JORDI PENSA COLORES BONICS
I OMPLE DE LLUM EL SEU CAP.
LES MANS ES POSEN BONIQUES I EN
JORDI LES AIXECA CAP AL CEL. ÉS FELIÇ DE RESPIRAR.

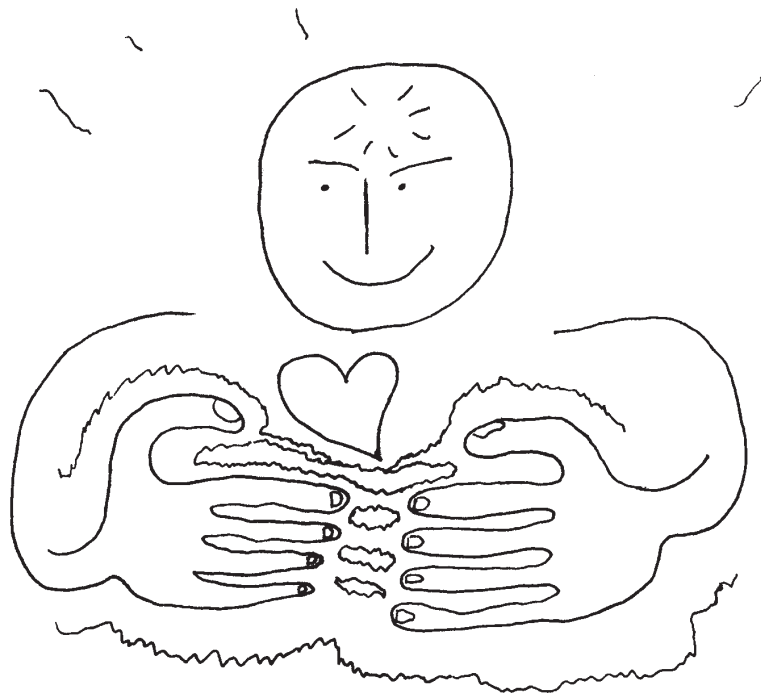
6.- EN JORDI
RECORDA
QUE ELS
PEUS
TOQUEN
LA TERRA
ARA ÉS COM
UN ARBRE.

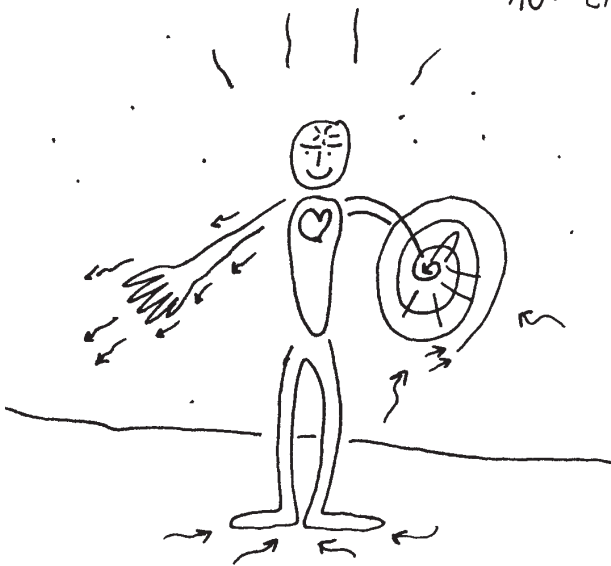
7, 8.- EN JORDI SENSIBILITZA LES PUNTES
DELS DITS. ESCOLTA LES PUNTES I ES
CARRREGUEN.

9= EN JORDI OBRE EL PUNT CENTRAL DE LA MÀ TOCANT-LU SUAVEMENT AMB EL POLZE, ESCOLTANT I SOMRIENT.

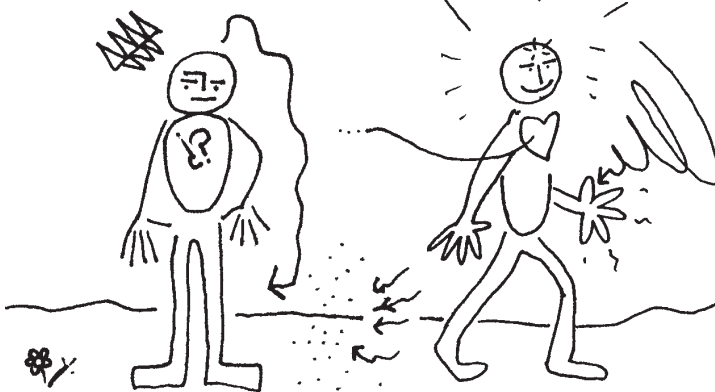
10= EN JORDI FA PASSAR ENERGIA ENTRE LES MANS.

11= EN JORDI AGAFA DE L'AIRE AMB UNA MÀ I DONA AMB L'ALTRA.

12= QUAN EN JORDI DIU "BON DIA"...

13=... LA GENT ES TROBA MILLOR. PERÒ EN JORDI NO HO POT FER TOT.

**TU TAMBÉ POTS
SER UN ÀNGEL
AMB POTES
PER QUÈ NO HO
PROVES?**

AMB AGRÀIMENT A: JORDI CALVET DAVANS I MARTA BAZARI,
ÀNGELS A LES POTES.

LA MEDITACIÓ DE TRANSMISSIÓ

això ja no és un concepte, sinó una pràctica... practico aquesta forma de meditació des de l'any 1998 i no he trobat cap mètode millor... és la forma de meditació que promou Ben Creme, que porta un procediment ensenyat per Alice A Bailey un pas endavant

és una pràctica en grup; un grup són tres persones o més... també ho poden fer dues persones o fins i tot una de sola, però no hi ha la mateixa potència
és una pràctica que es fa entre iguals i no es demana cap mena de quota

l'objectiu de la pràctica és el benefici de la humanitat, contribuir al bé comú, no cap benefici particular, no és una eina de creixement personal ni de benestar emocional, encara que aquests efectes es solen produir en els practicants, no en són l'objectiu

qualsevol adult en un estat de salut raonable pot practicar aquesta meditació... les persones amb historial de problemes de cor i les persones en tractament psicològic o psiquiàtric es consideren en grups de risc, se'ls recomana consultar personalment i ser molt prudents... en alguns casos, pocs, l'efecte de la pràctica és massa intens i pot agreujar problemes que ja existeixen
... però la majoria de persones noten que va bé, que dona energia, a vegades molta energia

l'únic requisit que cal per practicar aquesta meditació, i practicar-la bé, és el desig de dedicar una estona d'atenció a contribuir al bé comú... si aquest desig és fort, la meditació va bé, no hi cap altra quota... el desig de contribuir al bé comú crea la connexió interna, el procediment només enfoca aquest desig per a que arribi a ser una força efectiva

pel que fa al procediment de la meditació i les paraules que s'utilitzen, no és qüestió de creure-hi, és millor mantenir una actitud oberta, d'observació, simplement considerar que «és possible que funcioni»

per començar la meditació, els participants diuen en veu alta la Gran Invocació, que va ser publicada per primera vegada el 1945 per Alice A. Bailey, i que avui és usada per milions de persones en molts països del món

LA GRAN INVOCACIÓ

Des del punt de Llum en la ment de Déu
que aflueixi llum a les ments dels homes,
que la Llum davalli a la Terra.

Des del punt d'Amor en el Cor de Déu
que aflueix Amor als cors dels homes,
que Crist retorni a la Terra.

Des del centre on la Voluntat de Déu és coneguda
que el propòsit guii les petites voluntats dels homes
el propòsit que els mestres coneixen i serveixen.

Des del centre que anomenem la raça dels homes
que es realitzi el pla d'Amor i de Llum
i segelli la porta on hi ha el mal.

Que la Llum, l'Amor i el Poder restableixin el pla a la Terra.

repeteixo: no cal creure en aquestes paraules ni en Crist abans de fer-ho, només cal acceptar la possibilitat de que aquestes paraules serveixin de password, i esperar resposta de l'altra banda... «creure abans» és la manera de fer pròpia de l'època de Piscis, provar-ho amb una ment oberta i anar fent una idea és la manera d'Aquari

(per mi és molt clar que aquestes paraules funcionen i que des de l'altra banda responen, perquè porto fent això cada dia durant molt de temps, però això li toca d'aclarir-ho a cadascú)

un cop dita la Gran Invocació, només cal enfocar l'atenció en el punt entre les celles, en general amb els ulls tancats, i mantenir-la allà; en uns minuts, moltes persones noten com en aquest punt comença una activitat, una sensació de que alguna cosa està passant i això els ajuda a mantenir l'atenció en aquest punt, algunes persones veuen llums i colors, sense que això tingui importància, i altres persones no noten res excepte la seva pròpia atenció... algunes sensacions que indiquen que la pràctica va bé són: sensació d'espai, d'estar en un espai ample, sensació de presència i alhora de relaxació, sensació d'estar connectat i de claredat mental

alguna gent pretén rebre missatges personals, visions i revelacions dels mestres mentre fa aquesta meditació, cal dir que s'equivoquen, que hi creuen massa i que això provoca que la imaginació faci de les seves

quan l'atenció es dispersa i es perd el focus en el punt entre les celles, cal pensar la síl·laba OM, pensar-la només, no dir-la en veu alta, això fa que l'atenció es torni a situar a lloc

moltes persones sense pràctica prèvia experimenten l'estat de meditació des de la primera vegada que practiquen la transmissió, és un procediment molt directe, simple i eficaç

es recomana, sobretot si no hi ha experiència prèvia en altres mètodes de meditació, començar durant una estona curta, menys de mitja hora, i anar augmentant la durada de la sessió de mica en mica, una vegada a la setmana o dues si es vol, que poden ser més si l'exercici agrada i va bé... és important establir un horari regular

no cal seure en cap postura de ioga, la millor postura és aquella en la que el cos està quiet i còmode, usant la cadira i els coixins que més convinguin; ni tampoc cal respirar de cap manera, és millor oblidar la respiració, que vagi com vulgui

el que entenc de com va la transmissió és això:

Maitreya, els mestres i la colla invisible en general reben el que a falta de millor nom anomenaré «energies de l'evolució de la vida» del planeta on vivim, dels planetes del sistema solar i de les estrelles, i transmeten aquestes energies a la humanitat

el que passava fins fa poc era que aquestes energies són massa «espirituals» i no eren rebudes per la majoria de la gent, només arribaven a alguns individus excepcionals... els grups de transmissió fan d'intermediaris, com les estacions transformadores que hi ha entre les línies d'alta tensió i les línies de consum domèstic... el grup de Transmissió rep aquestes energies, que passen pels cossos etèrics dels participants i en fer això són rebudes, es fan més «terrenals» i per tant poden ser rebudes per més persones i així ser més útils... treballar en grup permet rebre energies que serien impossibles de tocar per separat... com més gran és el grup, més potència hi ha... el pas d'aquestes energies pels cossos i centres etèrics dels participants significa un estímul espiritual i vital molt notable

cada grup de meditació de transmissió és independent, alguns són públics i d'altres no, no hi ha cap organització al darrera, ni falta que fa, ni hi ha grups més importants que d'altres: és una pràctica que es fa entre iguals

és una pràctica molt senzilla i molt poderosa i és molt important mantenir-la en aquesta simplicitat i no afegir-hi ni barrejar-hi res, voler-la personalitzar és mal negoci: això és l'ànima

... i em sembla ke akí està akabada la primera escriptura... 20-3-2013 un kuart de kuate de la matinada, sona Eric Clapton... salut i alegria!!!

La cançó del mestre amable
per cantar-la amb la tonada de “Puff, el drac màgic”

Maitreya és el mestre amable
que ens ajuda a tots
prepara un gran miracle
per ensenyar què és amor

Maitreya és el mestre amable
que ens ajuda a tots
igual que l’avi Ramana
cap diferència entre els dos

Maitreya is the gentle teacher
who helps us all
and prepares a great miracle
to show us what is love

Jo estic com una cabra
però tu no estàs millor
tros d’adult miserable
que no entens aquesta cançó

Missatge 1 de Maitreya

Maitreya va donar 140 missatges en les conferències públiques que Ben Creme fa a Londres, recollits en un llibre editat per Share International; en la web de Share, que és d'on he agafat i traduït aquests dos, podeu trobar-ne una selecció

6 de Setembre de 1977

Amics meus estimats, no passarà molt abans de que veieu la meva cara. Quan arribi aquest moment agafaré les vostres mans en les meves i us conduiré fins Aquell a qui junts servim.

La meva manifestació és completa i realitzada. Sóc, de veritat, en el món. Aviat em coneixereu, potser em seguireu i m'estimareu. El meu amor flueix sempre a través de tots vosaltres. I aquest amor que mantinc per tota la humanitat és el que m'ha portat aquí.

Germans i germanes meus, el meu retorn al món és una senyal de que la nova era, tal com l'anomeneu, ha començat. En aquest temps que arriba, us mostraré bellesa i meravelles més enllà de la vostra imaginació, que són, però, el vostre dret de naixement com a fills de Déu.

Nens meus, amics meus, he vingut, potser més ràpid del que esperàveu. Però hi ha molt a fer, moltes coses a canviar en el món. Molts passen fam i moren, molts pateixen sense cap necessitat.

Vinc a canviar tot això; a mostrar-vos el camí cap endavant - cap a una vida més simple, més sana, més feliç - junts. Mai més l'home contra l'home, la nació contra la nació, sinó que junts, com a germans, entrarem en el nou país. I aquells qui estiguin preparats veuran la cara del Pare.

Que l'Amor diví i la Llum i el Poder del Déu únic es manifestin ara en els vostres cors i ments.

Que aquesta Llum, Amor i Poder us duguin a cercar Allò que sempre viu en el centre del vostre cor.

Trobeu-ho i feu-ho manifest.

Missatge 11 de Maitreya

Donat el 5 de Gener de 1978

Amics meus estimats, sóc feliç d'estar amb vosaltres una altra vegada.

El meu pla és que el meu ensenyament vagi davant de la meva presència i prepari el meu camí. La meva gent l'estendrà a través dels seus grups i el seu esforç col·lectiu. Quan la humanitat estigui una mica preparada, la meva veu es farà sentir.

Mentrestant, els meus esforços porten fruit, produeixen canvi, unint els homes i les nacions i portant nova esperança al món.

Emergiré aviat, però primer vull assenyalar la manera d'entrar en la nova direcció que l'home, si vol sobreviure, ha d'agafar.

En primer lloc, cal que els homes es vegin a ells mateixos com a germans, fills de l'Únic Pare. Això és essencial si volen acostar-se un pas més a prop de la divinitat.

En tot el món hi ha homes, dones i criatures que no tenen ni allò que és imprescindible per viure; s'amunteguen en les ciutats dels països més pobres del món. Aquest crim m'omple de vergonya.

Germans meus, com podeu veure com aquesta gent mor davant dels vostres ulls i anomenar-vos «homes»?

El meu pla és salvar aquests, els meus petits, de la fam segura i la mort innecessària.

El meu pla és mostrar-vos que la sortida als vostres problemes és tornar a escoltar l'autèntica veu de Déu dins dels vostres cors, compartir els productes d'aquest món ple d'abundància entre els vostres germans i germanes a tot arreu.

Necessito la vostra ajuda, us crido a que m'ajudeu en la meva tasca. Com puc mantenir-me apartat i veure aquesta matança, mirar com moren els meus petits? No, amics meus, això no pot ser. Per això he vingut ràpidament una altra vegada per mostrar-vos el camí, assenyalar la via.

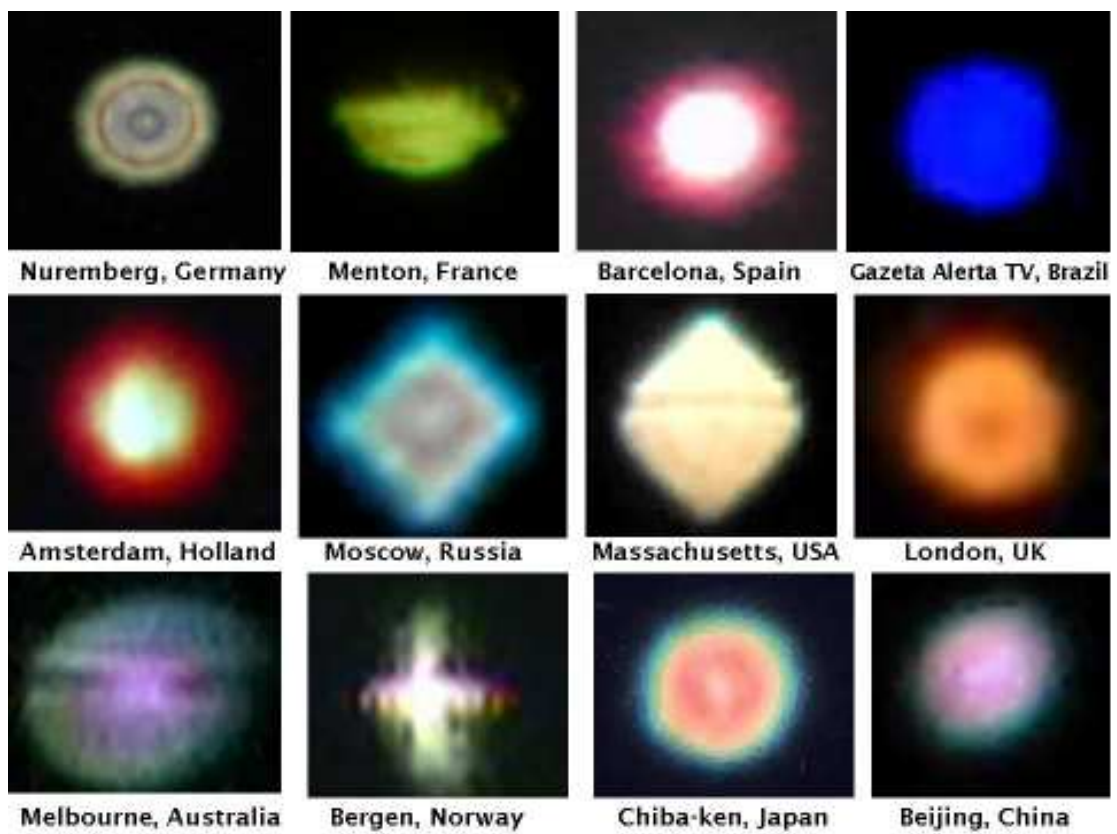
Però l'èxit de la meva missió depèn de vosaltres, vosaltres heu d'escollir: o compartir i aprendre a viure en pau com homes veritables, o extingir-vos sense remei.

El meu cor em diu la vostra resposta, la vostra elecció, i està content.

Que la Llum divina, l'Amor i el Poder de l'Únic Santíssim Déu baixin ara als vostres cors i ments. Que aquesta Llum, Amor i Poder us duguin a cercar Allò que viu en silenci dins vostre. Trobeu-ho, i sabeu que sou déus.

Imatge de la mà de Maitreya. Apareguda en un mirall de Sant Cugat del Vallès

Collage amb fotos de l'«estrella», fet per Marina Leeman

Notes al final

... vaig començar a escriure això gràcies a alguns fets curiosos: als Pastorets de Vilanova, aquest any van donar una magnífica llibreteta negra com a obsequi, i em van venir ganes d'utilitzar-la per escriure'n alguna... entre finals de gener i la primera setmana de febrer de 2013 el PC que utilitzo va necessitar una reparació... i en aquests dies que no funcionava, a l'associació High Times VNG em va venir la inspiració d'escriure, i allà vaig escriure els primers tres apartats... High Times és una associació cannàbica que hi ha al carrer de sota on visc, i un dels motius de les paraules «en bona companyia» del títol... després vaig anar escrivint aquí i allà, a casa i a l'associació, a la llibreteta magnífica i al PC, aprofitant el que m'anava trobant pel camí

vaig escriure sense consultar cap referència; un cop acabat, vaig passar per la biblioteca a buscar «*El veritable rostre dels càtars*» d'Anne Brenon (Pagès editors/ Proa, 1998, Barcelona), un llibre molt ben fet, i «*Càtars i catarisme a Catalunya*» d'Anna M. Adroer i Tasis i Pere Català i Roca (Rafael Dalmau editor, Barcelona, 1996), per assegurar-me dels records de lectures passades i posar les dates històriques... també he rellegit la Vida Coetània de Ramon Llull, més que res, per plaer...

el mateix amic que em recomanà la paraula «despreniment» em va informar que s'ha tornat a editar el «*Concepte general de la ciència catalana*» de Francesc Pujols i es troba a les llibreries, jo el vaig llegir fa anys de la biblioteca i no ho sabia... em sembla que el seu estil d'escriure ha influït en aquest vici meu d'abusar dels punts suspensius...

és 5 d'Abril i són les dues de la matinada, des de que vaig deixar l'escrit fins ara que començo aquestes notes hi ha hagut el katakrak dels bancs de Xipre i ha començat una crisi a Corea que pot tenir conseqüències molt greus, gràcies a la bogeria de les armes nuclears, i avui mateix ha sortit la notícia que un consorci de periodistes d'investigació has destapat els mecanismes amb què els multimultimilionaris s'estalvien de pagar impostos... i ara estic massa cansat per continuar escrivint, demà ho acabarem, si el cor ho vol...

... he eskrit amb la ka kuan m'ha plagut de fer-ho, seguint el kostum de dos radikals perillosos: Pere Calders i Tísner, ke ja ho feien abans de la guerra del 36...

un amic que ha llegit l'escrit m'ha dit que deixa una sensació d'inacabat, que el lector espera més... i és així amb tota la intenció, per uns quants motius...

un, que cal que sigui així, perquè aquest escrit és una crida a l'acció, una acció cap a dins que és molt real i que té conseqüències externes, una acció que depèn de tu que has llegit fins aquí

per això en l'escrit s'han tocat molts temes de passada, són portes obertes per a qui vulgui saber-ne més: informeu-vos! atreviu-vos a saber! que saber és poder, i la indignació sense coneixement de causa és estèril

un altre motiu és que en aquest escrit no és pretén aparentar seriositat sinó anar directe al gra, punxar allà on pica, dir les coses sense embuts, clar i català, i em sembla que l'objectiu s'ha complert... la gent seriosa de veritat anirà enllà de la forma d'aquest escrit i pensarà sobre el contingut, i si la gent que aparenta seriositat i saber-ne molt es molesta pel que dic i per com ho dic, que s'hi posin fulles, m'alegro de molestar-los!

l'escrit podria ser molt més llarg, amb molts més arguments, i anar farcit amb moltíssimes referències, des de la teoria de l'acció comunicativa de Habermas i la fenomenologia de Husserl fins als Upanixad d'Índia, passant per Astèrix i Obèlix, però em sembla que no val la pena, que no enriquiria l'escrit, només el faria més gruixut i difícil de seguir...

com ja he dit, no hi ha la intenció de repetir el que diu Benjamin Creme sobre Maitreya, els mestres i l'escola: respectar significa no imitar, i això també ajuda a que l'escrit sigui breu; qui vulgui saber més, pot anar a la web de Share, on hi ha molta, i vull dir molta, informació (www.share-international.org) ... qui vulgui, fins i tot pot anar comprovant com l'article de cada mes del mestre de Ben Creme sovint prediu situacions que al cap d'unes setmanes seran notícia...

qui de veritat vulgui saber més, que practiqui la honestat i la meditació de transmissió

qui vulgui saber-ho tot, que practiqui la investigació que ensenya Ramana... i que no obli el missatge dels versos d'Espriu al llindar de l'escrit... no us aparteu del camí senzill, bona gent

però el motiu principal de que això no s'estengui més és que, fins que arribi la Gran Abraçada d'en Maitreya amb cadascú i la humanitat sencera alhora, no quedarà clar que va de veres... i la Gran Abraçada sembla impossible!

l'anunci més important de l'escrit sembla del tot impossible, per això aquest és un text tan poc convencional i no val la pena allargar-lo...

en sentit col·lectiu el començament s'acosta, està molt a prop... però encara no hi hem arribat...

i en sentit individual, trobar el cor, l'ànima, Déu, el sentit de la vida, la font de l'alegria o com vulguis dir-ne, depèn de tu: et poden impedir expressar l'alegria, i això fa molt de mal, però només tu et pots impedir trobar la font

si voleu posar-vos en contacte amb el llunàtik, és molt senzill, busqueu en Ferran Pim Pam al facebook o escriviu al carrer de la Lluna, 4, 08800 Vilanova i la Geltrú

6 d'abril, una de la matinada, això ja està... salut i alegria!!!

La distribuci3 d'aquest treball 3 tan poc convencional com el seu contingut. No es ven, no hi ha copyright, ni l'autor es reserva cap dret; qui vulgui pot descarregar-lo des d'aqu3: www.additaments.cat, imprimir-lo i fer-ne tantes c3pies com li sembli, segons demani la consci3ncia.